VILÁGPOSTA

Újfolyam, XII. évf. 2. sz. A verbita missziós szerzetesek lapja 2016. nyár

100 év verbita misszió MAGYARORSZÁGON 1916-2016

Ahol a kincsed, ott a szíved is

(Mt 6,21)

A magyar verbita közösség új tagja:
Marco Antonio de Miranda
– 6. oldal

Egy csoda örökösei
Hálaadó zarándoklat Steylbe
– 8-9. oldal

„Hívta, akiket ő akart”
MaZ program ismét Magyarországon
– 17. oldal

Missziós Imaközösségek – Verbita Baráti Kör – Hírek a világmisszióból

Missziós hétvége Vasváron

A korán jött tavasz nem csak a kiskertekbe csalogatta ki a kertészeket. Április 7-től 10-ig Vasvár utcáin is megjelentek a magvetők: a verbita atyák, testvérek és a missziós nővérek – az isteni Ige magvetői. *Ghie Marcell, Fernandes Loyd* és *Tengan Sebastian* atyák már hónapok óta készítették elő a szívek talaját mindennapi áldozatos munkájukkal, odaadó szolgálatukkal.

„Ne vigyetek magatokkal az útra tarisznyát, se két ruhát, se sarut, se botot!" (Mt 10,10) Sarut, botot nem láttam egyik verbitánál sem, annál inkább azt az evangéliumi lelkületet, amellyel rábízza magát az ember másokra. És a vendéglátók megtapasztalhatták, mit jelent: jobb adni, mint kapni. Hiszen ők többet kaphattak abból az örömből és békéből, ami a misszíósok tiszta arcáról sugárzott.

„Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas."(Lk 6,36) A rendezvény vezérfonala az irgalmasság éve volt. A négy nap alatt változatos formákban, sokféle csoport keretében volt alkalom e gondolat elmélyítésére, a találkozásra és a lelki gazdagodásra. Minden nap volt szentmise – lélekemelő, ünnepi. Előtte hétköznap közös rózsafüzér imádság és szentségimádás, utána lenyűgöző, missziós témájú előadások. Szombaton egy fergeteges koncert. A missziós nővérek és a verbiták találkoztak a város és a filiák óvodásaival, iskolásaival, az elsőáldozókkal, bérmálkozókkal és szüleikkel. Volt imádságos együttlét a plébániai képviselőtestület és a különböző imacsoportok tagjaival. Mind felejthetetlen élmény azok számára, akik részt vettek rajtuk.

„Örüljetek az Úrban, ismét mondom, örüljetek!" (Fil 4,4) Számomra a legszebb tanúságtétel mégis az a légkör volt, ahogy a nővérek, az atyák és a testvérek a kevés szabadidejüket eltöltötték egymással. A felszabadult öröm és szeretet, amikor ebédeltek, az odaadás, ahogy a programokra készültek, énekeket próbáltak. Ezt vitték aztán magukkal az emberek közé, ez hatott át minden programot.

„Én ültettem, Apolló öntözte, de a növekedést Isten adta." (1Kor 3,6) A missziós keresztre felkerült a 2016-os évszám, illetve a verbita rend ajándéka, az irgalmas Jézus képe emlékeztet minket a missziós hétvégére. Adja a Jóisten, hogy az elvetett magvak bőséges termést hozzanak, az ő dicsőségére.

Iván Heni

Új számlaszám

A Missziós Titkárság új bankszámlaszáma: **10700024-69018251-51100005** (CIB). Kérjük, erre küldjék adományaikat átutalással, vagy az új számlaszámmal ellátott csekket használva. A régi, ERSTE Banknál vezetett számlánk végleg megszűnt. Hálásan köszönünk minden segítséget. Isten fizesse meg!

VILÁGPOSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
e-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Burbela Gergely SVD tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó
Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett
Rendi konzulens: Magung Fransis SVD
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.,
tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomtatás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19–21.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető
ISSN 1814–6163
Címlapkép: Szent Mihály Missziósház, Steyl
Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:
MISSZIÓS TITKÁRSÁG:
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5. • tel.: 06-30/418-9196
9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205
Adományok, miseszövetségi befizetések:
10700024-69018251-51100005 (CIB)
Kérésre csekket küldünk.

Ahol a kincsed, ott a szíved is

Az első és legfontosabb dolog az életben, hogy felismerjük életünk kincsét. Mi vagy ki határozza meg a viselkedésemet, cselekedeteimet, magatartásomat, döntéseimet? Miért vagy kiért adnám az életemet?

Talán egyszerű kérdés, de lehet, hogy nem az.

Május elején zarándoklaton voltunk Hollandiában, Stely-ben, ahol rendalapítónk, Janssen Szent Arnold atya sírja van. Igen, neki volt egy kincse: maga az Isten, akiért szembeszállt minden nehézséggel, hogy végre tudja hajtani az ő akaratát, melyet felismert a szívében.

Szent Arnold egyik legkedvesebb imájában, a negyedórai imában úgy fogalmazott: Isten az örök Igazság és a végtétlen Jóság. Ezt látta meg minden helyzetben. Saját magát és másokat is hívott, hogy bizalommal higgyünk Isten jóságában. Tudta, Isten jósága azt jelenti, hogy soha nem hagy el, hogy nincs olyan helyzet, ami reménytelen lenne.

Szavaiból sokat tanulhatunk: „Bízzunk az Úrban! Minden útjában csodálatos, sokszor, ami először akadálynak tűnik, éppen az segít leginkább szent terveinek megvalósításában.” „Ha szenvedések és bajok érnek minket, vessük bizalmunkat annál erősebben az Úrba.” „Isten azt akarja, hogy a jó lassan és nehézségek közt növekedjék.” „Isten gondoskodni fog, ha annak órája elérkezett.”

A hit, hogy Isten jóságos, segített neki kitartani az örömben és a nehézségekben egyaránt. Isten volt az ő kincse, akiért élt, és aki rajta keresztül létrehozta a verbiták, a missziós nővérek és az örökimádó missziós nővérek rendjét, melyek napjainkban összesen több mint tízezer tagot számlálnak. Az ő kegyelméből ünnepeljük mi is a verbita misszió centenáriumát Magyarországon.

Ha engedjük, hogy Isten legyen a legnagyobb kincsünk, akkor meglátjuk életünk értelmét, és igazi öröm lesz bennünk. A kincsünk az, amiből erőt meríthetünk. Ám egy ember, egy tárgy, a természet vagy a pénz nem képes annyit adni, mint Isten. És van, amit egyedül ő adhat meg.

Vizsgáld meg, mi az az erő, ami előre visz téged. Az a te kincsed, és ott van a szíved, az életed is (vö. Mt 6,21). Ennek a tudata mennyire tesz téged boldoggá?

Azt kívánom a *Világposta* minden Olvasójának, hogy ne olyan kincs határozza meg életét, ami rabszolgává tesz, hanem amelynek a béke a gyümölcse.

Burbela Gergely SVD
tartományfőnök

Kelet és nyugat

A kereszténység esélyei

Ezzel a címmel tartott előadást és osztotta meg gondolatait *Lányi Béla* testvér Horvátzsidányban április 8-án. A találkozót a horvátzsidányi imaközösség szervezte, *Dumovits István* plébános atyával együtt.

Megható volt látni az 51. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus képeit, ahol együtt imádkoztak a különféle kultúrákból érkezett emberek, és hogy megkülönböztetett tisztelettel és szeretettel fogadták *Erdő Péter* bíborost, *Palánki Ferenc* püspököt és a magyar delegációt.

Béla testvér, aki a cebui verbita egyetem építészeti tanszékén tanít, illetve helyi prefektusa a verbita szerzetes testvér-jelölteknek, többek között arról is beszélt nekünk, milyen különbségeket látott a hit és az életforma között keleten és nyugaton. Minden országnak más a történelme, más hagyományokkal rendelkezik, ezért a hitet is eltérő módon élik meg az emberek Ausztriában, Fehéroroszországban vagy a Fülöp-szigeteken.

Kereszténységünk nem forog veszélyben – hallottuk Béla testvér biztató szavait –, csak kezdjünk el imádkozni, olvasni a hitről, menjünk el templomba, éljük meg a hitünket. Tudatosítsuk magunkban Isten jelenlétét, gyakoroljuk a türelem, a felebaráti szeretetet erényét, éljünk erkölcsös életet.

Köszönjük Béla testvérnek, hogy eljött hozzánk, és beszámolt tapasztalatairól, élményeiről. Kívánjuk, adjon neki Isten erőt, egészséget, hogy missziós küldetését még sokáig folytathassa.

A horvátzsidányi imaközösség nevében:

Busics Teréz

Az európai egyház küldetése: a 21. század kihívásai

Missziós konferencia a Sapientián

Az Isteni Ige Társasága a rend magyarországi centenáriumának egyik kiemelt programjaként konferenciát rendezett a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán *Az európai egyház küldetése: a 21. század kihívásai* címmel március 2-án. *Várnai Jakab* OFM rektor és *Burbela Gergely* SVD tartományfőnök nyitották meg a konferenciát. A moderátor *Madassery Benvin Sebastian* SVD volt.

Várnai Jakab köszöntőjében elmondta: öröm számára, hogy a verbita rendtartomány megszervezte ezt a konferenciát, ami által többen megismerhetik a verbita lelkiséget. A világ különböző országaiból származó verbita kispapok is tanulnak a főiskolán, nemzetközibbé téve a hallgatóságot.

Burbela Gergely röviden bemutatta a társaságot: Magyarországon tizennégy magyar és tizennyolc külföldi verbita él, tükrözve a sokszínű világegyházat. A rend számos olyan országban van jelen, ahol a vallási párbeszéd kiemelten fontos. Új kihívásoknak kell megfelelni, ezek közé tartozik a népvándorlás vagy a nemzeti öntudat elvesztése.

Az első előadó, *Avin Kunnekkadan* SVD, a verbita rend holland tartományának főnöke Indiából származik. Tíz éve él Hollandiában, multikulturális közösségben, saját tapasztalatai alapján foglalta össze a katolikus egyház kihívásait.

A világbéke érdekében a vallásközi párbeszéd elengedhetetlen. Nagy probléma, hogy nem értjük egymást eléggé, előítéleteink vannak. Különböző szinteken kell keresni a megoldásokat, de a leghatékonyabb a személyes megtapasztalás alapján létrejövő párbeszéd.

Ennek azonban különböző akadályai vannak: a kifejezés eltérő értelmezése, a másik vallásának nem kellő ismerete, a kölcsönösség és alázat hiánya.

Erős identitásunknak kell lennie ahhoz, hogy képesek legyünk a párbeszédre. A másik fél is tudni szeretné, kik vagyunk. Ugyanakkor az, hogy mi, keresztények tudjuk és hisszük: Jézus az út és az igazság, nem szabad, hogy felsőbbrendűségi érzést keltsen bennünk.

Nagyon fontos, hogy hitünknek erős gyökerei legyenek. Mint a szerteágazó gyökerű fának, ami csak meghajlik ugyan, de nem törik ki a viharos szél hatására. Ugyanakkor a nyitottság is fontos. Ahogyan az imádságos lelkület és a hiteles életvitel is, a harmónia a gondolatok és a cselekedetek között.

Mit lehet tenni az emberek nyolcvan–kilencven százalékával, akik nem jönnek el a templomba? Az elveszett bárány megkeresése a legnagyobb kihívás, és Európában nagyon sok a kereső ember. Spirituális központokat kell létrehozni, melyek befogadóak. Vendégszerető, toleráns közösségekre van szükség, ahol a nem hívő is jól érzi magát.

Adam Was SVD, az iszlám vallás professzora Európa iszlamizációjának folyamatáról tartott előadást. Az iszlám missziós vallás. Ezt fejezi ki a *da'wah*, ami egyrészt az iszlám missziót jelenti, másrészt az iszlamizáció stratégiáját.

Európában már régen jelen van az iszlám, megszületését követően hamarosan elérte kontinensünket (8. század). A 20. században eleinte tanulási céllal, vendégmunkásként vagy menekültként érkeztek a muzulmán emberek, egyénileg, átmeneti időre. Később már családok jelentek meg, letelepedési szándékkal. Jelenleg 55–60 millióra teszik az Európában élő muzulmánok számát.

Az iszlám nagyon dinamikus vallás, és sokféle megjelenési formája van. Vannak fundamentalisták és reform

szellemiségűek, de a többség hagyománykövető konzervatív, akik számára a vallás az identitásuk alapja. Szerintük őseink hibát követtek el, hogy keresztény hitre tértek, mivel az ember teremtettségénél fogva muzulmán. A da'wah meghívás minden ember számára, hogy térjen vissza az eredeti hithez.

Európa az iszlám misszió célpontjává vált, aminek különböző módjai vannak. Az egyik az „Európának szánt da'wah", amely kívülről hozza be az iszlámot, nem törődve azzal, hogy a helyi viszonyokhoz igazítsa azt. E modell szerint a *saría* vonatkozik az élet minden területére. Az „európai da'wah" ezzel szemben – bár megőrzi az ortodoxiát –, az európai körülményekhez igazítva a vallást, liberalizálja az iszlám megjelenési formáját. A harmadik modell az „egyetemes da'wah", mely egyesíti az előző kettő jellemzőit, ugyanakkor új szempontokat is bevezet. Ide tartozik az iszlám fundamentalizmus és a katonai szempontból is aktív térítés, mely államvallássá teszi az iszlámot, és szó szerint értelmezi a Koránt.

A muzulmánok alapvetően nem pártolják a vallásközi párbeszédet, vagy nem azt értik alatta, amit mi. Vannak, akik pozitív választ adnak a közeledésre, viszont a dialógust is az iszlám terjesztésére használják.

Német László SVD nagybecskereki püspök előadását – mely a katolikus egyház felelősségéről szólt az iszlám és a keleti vallások európai elterjedésében – *Tóth Zoltán* SVD interpretálásában hallottuk, mert püspök atya betegség miatt nem tudott részt venni a konferencián.

A világos kommunikáció nagyon fontos, különösen, ha vallásról van szó. Az inkulturáció a kereszténység begyökerezettsége az egyes kultúrákba. A tradíciók, a nemzeti sajátosságok gazdagítják a hitéletet.

A katolikus egyház semmit sem utasít el abból, ami a más vallásokban igaz és szent. Buzdítja híveit, hogy okosan és szeretettel folytassanak párbeszédet, és – együttműködve más vallások követőivel – tanúskodjanak a keresztény hitről és életről. A katolikus egyház ugyanakkor még mindig nem tudja jól „eladni magát". Számára nem az iszlám és egyéb vallások jelentik a kihívást, hanem, hogy mennyire képes megszólítani az embereket.

Az előadások után pódiumbeszélgetés következett, melyen többek között szó esett arról, hogy a Korán első része vallási és morális, második fele politikai és társadalmi kérdésekkel foglalkozik. Sok olyan mondat van a második részben, ami ellentmond a korábbi fejezetekben leírtaknak. Ilyenek a keresztényekkel kapcsolatos versek is. A vallások közötti párbeszédet megnehezíti, hogy az iszlámnak nincsen olyan képviselője, akit mindenki elfogadna, mint a katolikus egyházban a pápa. A különböző vallási csoportoknak kell megpróbálniuk a dialógust. Olyan képviselőket kell keresni, akik át tudják adni a párbeszéd eredményeit saját közösségeikben.

Jelen helyzetben kulcsfontosságúak a családok. Atomizálódott a társadalom, szétestek a nagycsaládok, a hit magánüggyé vált, és már nem jellemző az európai emberre az Istenre hagyatkozás. Ezért nagyon fontos a közösségépítés.

A hétköznapi életben is van lehetőség a vallások közötti párbeszédre: a személyes találkozások során, ha életünk olyan, ami miatt azt mondják mások: „nézzétek, hogy szeretik egymást". Sokat számít, hogy a nehéz események, katasztrófák idején hogyan viselkedünk, hogyan állunk hozzá mások megsegítéséhez. Nagy ereje van a közös imádságnak, hiszen akik együtt imádkoznak, már nem lesznek ellenségek.

A konferencia zárásaként a verbiták magyarországi száz évéről szóló filmet mutattak be.

Lukács Piroska

Missziós adományok az igazán rászorulóknak

A keresztény élet híd, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházaikat, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita **Missziós Titkárság.**

Új bankszámlaszám: **10700024-69018251-51100005 (CIB)**

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5. • tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205 • e-mail: verbita@verbita.hu

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

„Hogy tehessek…”

A magyar verbita közösség új tagja: Marco Antonio de Miranda

Köszöntelek, kedves Olvasó! Marco vagyok, és szeretném veled megosztani misszionáriusi utamat. Brazil vagyok, huszonnégy éves. Guarapuava városában születtem, ami Dél-Brazíliában helyezkedik el. Négyen vagyunk testvérek, én vagyok a legfiatalabb. Gyerekek voltunk, amikor édesapám, *Natal* meghalt, ezért édesanyánk, *Nadir* vette át az apa szerepét a nevelésünkben, a nagyszülők segítségével. A verbiták felkarolták édesanyámat és nagyszüleimet, és meghívták őket az egyházközség szolgáló életébe. Ők pedig mindig elvittek bennünket, gyerekeket a különböző találkozókra, programokra: az egyházközségi képviselőtestületi ülésekre, imacsoportokba, katekézisekre, ezért azt is mondhatom, hogy a templom árnyékában nőttünk fel.

Hivatásomat egy verbita misszionárius, *Zdzlaw* atya ébresztette. Ámulattal néztem fel rá, és elhatároztam: ha nagy leszek, olyan leszek, mint ő. Serdülő koromban beiratkoztam a Szent Gyermekség Műve csoportjába, ahol különböző pasztorális tevékenységekben vettem részt. Egy alkalommal, tizenöt éves koromban, meglátogatták iskolánkat a verbita atyák és nővérek, akik megosztották velünk missziós életük örömeit. A program végén meghívták az érdeklődőket egy közelebbi ismerkedésre, hivatástisztázó találkozóra. Elfogadtam e meghívást. Éreztem, hogy ez a lelkiség nagyon közel áll hozzám, főleg a misszionáriusi élet fogott meg.

Tizenhét évesen beléptem az Isteni Ige Társaságába, teljesítettem a jelöltévet, utána befejeztem a filozófiát, a noviciátus és a teológia első éveit. Most még tart a képzésem, annak is egy olyan szakaszában vagyok, aminek verbita neve OTP/PFT, magyarul tengerentúli gyakorlat. Ennek célja, hogy a képzésben levő verbita tapasztalatot gyűjtsön a rend nemzetköziségéről. A mostani, első „misszióm” a nyelv és a kultúra megtanulása, illetve a magyar emberekkel való együttélés a verbita közösségekben.

Eljönni a hazánkból, elhagyni a saját anyanyelvet és kultúrát mindig kihívás, de nagyon lelkes vagyok, és reményekkel telve várom, hogy tehessek valamit a magyar emberekért.

Nagy ölelés mindenkinek!

Szent Imre Missziós- és Lelkigyakorlatos Ház

(9730 Kőszeg, Park u. 1.)

Szeretettel várunk:

- keresztény mozgalmakat,
- egyházközségeket
- lelki napokra középiskolásokat
- lelki napokra egyházközségi képviselő-testületeket
- adventi és nagyböjti lelkigyakorlatokra
- konferenciákra, összejövetelekre
- szállás lehetőséget keresőket

Információ, szállásfoglalás:
Máté Éva
Tel.: 06–94/562–201
Mobil: 06–30/335–1496
e–mail: *szentimre@verbita.hu*

www.szentimre.verbita.hu

Oda és vissza, Paraguayba

Egy boldog életút története

Öreg napjaimat élem kőszegi missziósházunkban. Ha szép idő van, délután kisétálok a gyönyörű kertünkbe, élvezem a különböző színű virágokat és a madarak csicsergését. Lelkem először mindig a rózsafüzér imádkozására sarkall, majd szabad teret engedek gondolataimnak, hogy végigjárjam életem boldog útját.

Legszebb ajándék, amit a Jóisten adott: édesanyám. Szelíd, szerető, gyermekeiért élő, dolgozó és imádkozó anya volt. Közösen éltük át a háborút, azt követően pedig a szüleimet, az egész családot, a rokonainkat és az ismerőseinket

mind kitelepítették Kelet-Németországba. Csak én maradtam itthon, a budatétényi missziósházban.

Útjaink elváltak, és tízévnyi távollét után találkozhattunk és örülhettünk egymásnak újra. Édesanyám nagyon boldog volt, hogy papnak tanulok. De én még kiegészítettem: nemcsak pap akarok lenni, hanem szerzetes és misszionárius. Összecsapta két kezét: „Ismét a távolba akarsz menni, nem volt elég ez a tíz év, hogy nem láttuk egymást, fiam? Gondold meg, gondold át az egészet!" Másnap azonban jött, mondva: „Ha a Jóisten hívott, akkor csak menj, mert tudom, hogy ő nem feledkezik meg rólam."

Diákéveim legszebbje 1960 volt, amikor pappá szenteltek és megkaptam a missziós kinevezésemet. Osztrák állampolgár lettem, és így már semmi akadálya nem volt az utazásnak.

Paraguay lett az új hazám. Encarnaciónban, a székesegyház plébániáján éltem, a püspök, a plébános és két fiatal atya voltak a lakótársaim. Mindannyian németül beszéltek velem, hiszen még egy szót sem tudtam spanyolul. Úgy három hónap múlva a plébános így fordult hozzám: „Vili atya, úszni nem a parton tanul meg az ember, hanem a mély vízben. A nyelvet is megtanulod majd az emberek között. Jövő hétfőtől harminc kápolnának te leszel az egyetlen papja."

Nagyon meglepett a váratlan kinevezés, de utána öröm töltötte el a szívemet. Ezt mondtam magamban: végigjárom az őserdő úttalan útjait, és hirdetem a szeretet evangéliumát kicsiknek és nagyoknak, bennszülötteknek és bevándorlóknak.

Az új kis bogárhátú autómmal mindig úton voltam. Lassan megtanultam spanyolul és a guarani nyelvből a szükséges kifejezéseket. Istent *Tupának* hívják. Ő a mindenség teremtője, láthatatlan, de hagyott maga helyett egy földi képviselőt, akit úgy hívnak: *Tupai*, istenke. Így szólítottak meg mindig, mindenhol, és kérték a szent áldást. Mindenkit külön meg kellett áldanom, mert bár szépnek tartották a közös áldást, de az egyéni megfizethetetlenül értékes volt számukra.

Minden nap elmentem valamelyik kápolnába. Mindenki havonta meggyónt. Egy rozoga széken ültem, és ők a földre térdeltek le. Néha nagyon közel jöttek a többiek, és akkor rájuk szóltam: „Hol marad itt a gyónási titok?" „Atya, te nem tudod, hogy Paraguayban nincs titok, mindenki ismeri a másik hibáit és bűneit?" – válaszolták. Majd énekpróba következett, mert énekelni nagyon szeretnek az ott élők. Mindegy, hogy hangzik, de hangosnak kell lennie, mert csak úgy szép… Sokszor éjfél után értem haza, fáradtan, de nagyon boldogan.

Paraguayi missziós életemnek véget vetett a rendszerváltás, amikor a generális atya minden magyar rendtársat megkért, ha fáj is, hagyjuk el a missziónkat, jöjjünk haza segíteni, fellendíteni a tartományunkat. Haza is jöttem, ám a szívem ott maradt a szegény, de jólelkű és a Szűzanyát nagyon szerető indiánokkal. Ha most valaki megkérdezné, mit kérek ajándékul, azt válaszolnám: egy repülőjegyet oda és vissza, Paraguayba.

Hirth Vilmos SVD

Egy csoda örökösei

Hálaadó zarándoklat Steylbe

Hálát adni indultunk száz évért. De hogyan lehet ezt megtenni? Hiszen hálát saját életünk áldásaiért szoktunk adni. Száz év pedig történelem, amelynek nagyobb részét nem a mi, hanem az előttünk jártak élete tölti ki. Aztán az út során világossá vált: nem az évekért adunk hálát, hanem az örökségért, aminek mi Isten kegyelméből gyarapítói lehetünk.

Munkás Szent József, nem mellesleg pedig anyák – akik ismerik a másokért való szolgálat titkait – napján indultunk el az Isteni Ige Társasága, a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek és a Szentlélek Szolgálói Örökimádó Nővérek alapításának helyszíne felé, Steylbe. A verbita rend magyarországi centenáriumának egyik kiemelt programja volt a zarándokalt, amelyhez a verbita atyák, a testvérek és a missziós nővérek mellett a rend világi munkatársai, missziós imaközösségek vezetői és missziós barátok is csatlakoztak. Sokan közreműködtek az út megvalósulásában, de a fő szervezők *Madassery Sebastian*, aki betegség miatt sajnos otthon maradt, és *Burbela Gergely* atya voltak. Münchenig jutottunk az első nap, ahol a szaléziak ifjúsági házában kaptunk vacsorát és szállást. Jól esett kiheverni az út fáradságát és a megszigorított határátlépés miatti aggodalmakat.

– Sok mindentől félnek az emberek ma itt, Európában, főleg a terrorizmustól – mondta *Juhos Ferenc* atya, a zarándoklat lelki vezetője az esti szentmisében. – Ám ahogyan egy református lelkész megfogalmazta: nem az a lényeges, mi lesz velünk, hanem hogy ki lesz velünk.

E gondolat különösen igaznak bizonyult másnap, amikor a II. világháború alatt megölt verbita vértanúkra emlékeztünk Dachauban. Ebben a koncentrációs táborban két verbita pap és három kispap raboskodott. Összesen huszonhárom rendtag halt meg valamely táborban, s közülük négyet avattak már boldoggá – tudtuk meg *Zygar Malgorzata* nővértől. *Liguda Alajos* 1942-ben Dachauban, *Mzyk Lajos* 1940-ben Poznańban, *Kubista Szaniszló* szintén 1940-ben Sachsenhausenben, *Frąckowiak Gergely* 1943-ban Drezában halt meg.

A mondat Auschwitz kapcsán vált hírhedté: a munka szabaddá tesz. De ez szerepelt a Harmadik Birodalom legelső állandó, dachaui koncentrációs táborának kapuján is, amelyet 1933 márciusában hoztak létre. Elsősorban politika foglyokat, a „másképpen gondolkodókat” hurcolták ide. Elrettentő példaként, ugyanakkor mintatáborként és SS kiképzőhelyként is szolgált. Dachau egy torz ideológia bemutatóterme volt. 1940-ben szállították ide az egyházi személyeket más táborokból is. Ekkor egy külön papi blokkot hoztak létre, ahol összesen körülbelül háromezer pap, kispap, szerzetes raboskodott.

Ez az elsőként létrehozott volt az utolsó előtti koncentrációs tábor, amit felszabadítottak, 1945. április 29-én. Az egyik túlélő, aki később püspök lett, karmelita kolostort alapított a tábor területén. *Stefania* nővér a templomukban, amely őrzi a papi blokk kápolnájának Szűzanya-szobrát, tartott nekünk előadást Dachau történetéről. De bármennyit hallunk vagy olvasunk is a koncentrációs táborokról, a helyszínen járva érezhetjük át igazán, mennyi szenvedés és remény tanúi voltak ezek a táborok.

– Zarándokként megyünk a földi pokol helyszínére. Furcsa ez, hiszen zarándokként kegyhelyeket szoktunk meglátogatni – mondta *Wolowicz Ádám* az aznapi szentmisében. – Valami attól lesz kegyhely, hogy valaki megszentelte. Dachaut sok ember szentelte meg, mindazok, akik ott áldozatot hoztak valakiért, szeretetet gyakoroltak.

A másnap már Stylben ért bennünket, a Szent Mihály Misszióházban, a verbita rend szülőházában. Az alapító életrajzának kutatója, *Jürgen* atya vezetett végig minket a történelmi helyszínen. Amikor Janssen Szent Arnold megérkezett ebbe a német határtól pár kilométerre lévő, hajdan szebb napokat látott kikötőbe, semmije nem volt, csak a szilárd hite: az Isten akarata, hogy missziós közösséget hozzon létre. Megvásárolt egy elhagyott kocsmát és

a hozzá tartozó gazdasági épületeket, itt született meg az Isteni Ige Társasága 1875-ben. A közösség gyorsan növekedett, így már négy évvel később kiküldhettek két hithirdetőt Kínába – egyikük Freinademetz Szent József volt.

Arnold atya elsőször papok számára képzelte el a rendet, de ráébredt, a misszióban szükség van különböző szakmákat bíró emberekre, szerzetes testvérekre és világi segítőkre is. Idővel az is világossá vált, kizárólag férfi szerzetesek nem juthatnak el mindenkihez, szükség van nőkre is a missziókban. 1889-ben megalapította a rend női ágát Stollenwerk Boldog Mária Ilonával közösen, aki akkor már hét éve a steyli misszióház konyháján dolgozott Stenmanns Boldog Jozefával együtt. Van még egy dolog, ami nélkül nem működhet a misszió: az imádság. Ezért hívta életre Arnold atya és Mária anya az örökimádó nővérek rendjét 1896-ban, melynek tagjai szüntelenül imádkoznak az Oltáriszentség előtt a misszióért és a világért.

Amikor az Isteni Ige Társasága megalakult, kilenc férfi alkotta a rendet, amikor 1909-ben Janssen Arnold meghalt, nyolcszáz szerzetes pap, testvér és nővér élt Steylben. A kocsmából hatalmas misszióház lett, mellette pedig felépült a két női rend háza is. Amikor Arnold atya elkezdett építkezni, semmi pénze nem volt, de amikor befejezte, minden számla ki volt fizetve. Ahogy Jürgen atyától hallottuk, sokan mondták: ezt ember nem vihette végbe, ez csoda. És mi ennek a csodának vagyunk az örökösei.

Miközben bejártuk a rendházakat, megcsodáltuk a templomokat, az épületekben mindenhol fellelhető, az Arnold család lelkiségéhez kötődő szimbólumokat, és találkoztunk a missziós atyákkal, testvérekkel és nővérekkel, akik ma ezek között a falak között élnek, mélyebben megérthettük a verbita lelkiség középpontjában lévő mondatokat: „Kezdetben volt az Ige (…) Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.” (Jn 1,1; 3)

– Janssen Arnold életéből azt tanulhatjuk, hogyan lehet teljesen ráhagyatkozni Isten gondviselésére – emelte ki Gergely atya az alapító sírjánál bemutatott hálaadó szentmisén. – Ez nem lehetséges lemondás nélkül, de amikor meghozzuk az áldozatot, amikor valóban ráhagyatkozunk Istenre, erő, béke és a jövőbe vetett remény tölt el bennünket. Akkor tudni fogjuk, amit Szent Arnold így fogalmazott meg: Isten, végtelen jóság.

Másnap, időben visszafelé haladva Janssen Arnold szülővárosába, Gochba utaztunk, ami nemcsak az életrajzi vonatkozások miatt volt fontos állomása a zarándoklatnak, hanem mert a verbita lelkiség gyökerei is ide kötődnek. A helyi verbita közösségből *Peter* atya mesélt a rendalapító gyerekkoráról, mutatta be a szülői házat, és *Jun* atya, a plébános vezetett körbe bennünket a Mária Magdolna-templomban, ahol Janssen Arnoldot megkeresztelték, és ahova fiatalon járt.

– Egy család hagyományaiból egy nagy közösség, az Arnold család hagyományai lettek – fogalmazott

Magung Fransis atya a szentmisén a Szent Arnoldnak szentelt templomban. – Janssen Arnold édesapja annyiszor olvasta fel János evangéliumának prológusát, hogy ő és a testvérei már kívülről tudták. Közben pedig belső meggyőződésévé vált: az Ige testté lett. Nem csak a világban, de minden emberben.

Délután még ellátogattunk a közeli Kevelaerba, ahol a Mária-kegyhelyen mindenkinek volt alkalma gyertyát gyújtani személyes szándékaiért. *Fernandes Loyd* atya a zarándoklat záró szentmiséjén feltette a kérdést: mit viszünk magunkkal haza? Jézus egyszer azt mondta, vigyük az életünk útján az ő örömét. Legyünk az öröm emberei. Mert a Jézustól kapott öröm természete olyan, hogy azt igyekszünk megosztani másokkal.

És ezt úgy hívják: misszió.

Szalontai Anikó

Közelebb történel

Centenáriumi fo 1996–20

A kőszegi házat Konkoly István püspök szentelte fel újra 1997-ben

Az Isteni Ige Társasága a rend magyarországi letelepedésének századik évfordulóját ünnepli. A centenárium alatt hálát adunk Istennek a kapott kegyelmekért, és tisztelettel gondolunk azokra a verbita szerzetesekre, akik az elmúlt száz évben odaadóan szolgáltak a ma-

gyaror
világm
rozatu
pekkel
elmúlt
tos á
natai

Mészáros Ferenc, Becherer András, Hirth Vilmos és Zsoldos Imre fogadalmi jubileuma Kőszegen, 2000-ben

Gyűjtés a centenárium rendezvényeinek költségeire

Kérjük, adományaikkal segítsék, hogy méltó módon, a világmissziót minél többekkel megismertetve ünnepelhessük meg rendtartományunk centenáriumát. Adományaikat a verbita Missziós Titkárságon keresztül juttathatják el, a Világpostában található sárga csekken vagy az alábbi ***új számlaszámra*** *befizetve:*

10700024-69018251-51100005 (CIB)

A közlemény rovatban kérjük feltüntetni:

centenárium

Hálásan köszönünk minden adományt!

hozott
lem
otóalbum
05

szági, illetve a
isszióban. So-
nkban fényké-
idézzük fel az
évszázad fon-
llomásait, pilla-
t.

A Názáret Missziós-ház alapkőletétele 1999-ben…

…építés közben…

…és a házszentelés 2000-ben, melyet Kada Lajos érsek végzett

Tóth Zoltán papszentelése Kőszegen, a Jézus Szíve-templomban 2001-ben. Ez volt a rend újraindulása után az első papszentelés

„Az ő küldetése a mi küldetésünk"

Világmisszió 15. Országos Ünnepe

A CENTENÁRIUM ZÁRÓ PROGRAMJA

2016. október 8. *(9:30-TÓL)*

HELYSZÍN:
a Názáret Misszióház udvara
(Budapest, XXII. kerület,
Bajcsy-Zsilinszky út 3-5.)

100 év verbita misszió MAGYARORSZÁGON 1916-2016

Isten útjai…

A budatétényi és a kiskunfélegyházi misszióház sorsa az ötvenes években

A kőszegi rendtestvérek elhurcolása után sok jóra már sem a budatétényi, sem a kiskunfélegyházi verbiták nem számíthattak. Azonban Isten útjai kifürkészhetetlenek. Ha az istenfélőnek bezárul egy ajtó, mindig megnyílik egy ablak, hiszen az Úr irgalma örökkévaló. A magyar verbitákkal is ezt az irgalmas szeretetet éreztette az emberré lett isteni Ige az 1950-es években.

Miután a szerzetesrendek magyarországi működését – négy kongregáció kivételével – betiltották, megkezdődött a rendházak felszámolása. Ez azonban nem mehetett egyik napról a másikra, hiszen az évek óta közösségben élő szerzeteseknek nem okvetlen volt hova menniük, ezért gondoskodni kellett a lakhatásukról. Mivel pedig a törvény értelmében háromnál több szerzetes nem élhetett többé együtt, nem is volt olyan könnyű megoldania az államnak a „problémát”.

Kertészkedés Kiskunfélegyházán

A budatétényi Názáret Misszióház növendékek lakhelyéül szolgáló épületét hamarosan el is vették, de a másik épület államosítása, ahol a szerzetesek laktak, februárig elhúzódott. „Ezután utalták ki nekünk a Kassai utca 3. szám alatti kastély egy részét, három helyiséget – olvashatjuk *Varga Lajos Seraphim* testvér visszaemlékezésében. – A másik felében lakott egy család, *Krúdy Anna*, *Krúdy Gyula*, a híres író unokahúga. Vihettünk öt személyre ágyat, asztalt, szekrényt és egy lovas kocsival szállítottak bennünket. Az iskola pedellusa már leste, mit viszünk, mit nem viszünk, és jelentette, aztán jöttek az ellenőrök, de ők jóindulatúak voltak. Volt egy férfi, aki azt mondta: »Vigyék, amit csak tudnak!« De én mondtam neki, hogy már nem is fér el sehová. Nem is tudtunk volna sok bútort vinni, mert nem volt helyünk. A kedves nővér, amíg ott volt, a konyhában lakott. Vécé sem volt, az egyik asztalos testvér csinált egyet. A szomszédok nagyon rendesek voltak, kérdezték, miben segíthetnek. Összességében az emberek ott jók voltak velünk szemben.” (In: Révész, Tóth, Khalil: Magyar misszionáriusok. A verbiták magyarországi története – Varga Lajos Seraphim testvér visszaemlékezése.)

A kiskunfélegyházi Szent István Misszióház sorsa azonban másként alakult. Miközben a legtöbb egyházi ingatlant fél éven belül állami tulajdonba vették a hatóságok, ez itt öt évig nem történt meg. A mai napig nem derült ki, hogy ez egy jóindulatú ember „feledékenységének”, vagy egy egyszerű tévedésnek köszönhető.

Mindenesetre Istennek ez az ajándéka hatalmas kegyelem volt a magyar verbiták, különösen a fiatalok számára. Seraphim testvér így emlékszik erre: „Szünidőben a legtöbb növendék nem mehetett máshova, mint az államosításból kimaradt kiskunfélegyházi Szent István Misszióházba. A növendékek, később a teológusok itt pihentek, lelkigyakorlatoztak, itt újították meg szerzetesi fogadalmaikat. A szabadidejükben még a kápolnát is kitatarozták. A misszióház egy részét

Az egykori Názáret Misszióház

kiadták bérbe a »Betonútépítő Vállalatnak«, majd a városi tanács Oktatásügyi Osztálya napközi otthonának és közkonyhának. Ez lett a ház veszte. 1955-ben karácsony előtt egy héttel fény derült a »titkos tevékenységre«, és ezzel ennek a háznak is megpecsételődött a sorsa. A lefoglaláskor az egyik városi tisztviselő meg is jegyezte: »És még fizettettek is velünk!«”

A misszióház kápolnáját 1950-ben a váci püspökség nem tudta nyilvános lelkészség rangra emelni, ezért 1955-ben mindenkinek el kellett hagynia az épületet. A két félegyházi plébános és a hívek azonban nem feledkeztek meg a missziósokról. *Bittmann Zsigmond* atya lehetőséget kapott arra, hogy a tanyasi kápolnákban előbb kántorkodjon, majd papi feladatokat lásson el. Idővel a tanyasi iskolákat sorra bezárták, és a pasztorációra is egyre kevesebb szükség volt, viszont ekkorra Zsiga atya már a városban is működhetett. A másik atyát, *Sorok Jánost* az egyházmegye megpróbálta kinevezni a Kalmár–kápolna lelkészévé, de ez nem sikerült. Így végül Székkutas plébánosa lett.

Tóth Zoltán SVD

Hirth Vilmos, Petrovcsik Róbert, Mészáros Ferenc, Becherer András és Kalló József katonaként a kiskunfélegyházi ház lourdes-i barlangjánál

Lelki híd

Budatéténytől Új-Guineáig

Amikor a missziós rózsafüzért imádkozzuk, a kék színnél Óceániára gondolunk. Jelenleg én is ezen a gyönyörű világrészen szolgálhatok verbita kispapként.

A magyarországi verbita Missziós Titkárság jóvoltából sikerült összekapcsolni kis hazánkat a világ egyik legtávolabbi sarkával. Pár hónapja arra kértem *Magung Fransis* atyát, a magyarországi missziós titkárt, küldjön nekünk néhány missziós rózsafüzért. A családom segítségével megérkezett a hatvan darab színes rózsafüzér ide, Pápua Új-Guineába. Külön öröm volt, hogy sokféle szentkép és más rózsafüzér is került a dobozba *Kalló József* atyának és más jótevőknek köszönhetően.

A plébániánkon működő verbita baráti körhöz körülbelül negyvenen tartoznak. A csoport vezetője, *Aron Wani* nemrég arra kért, hogy heti rendszerességgel tartsak nekik katekézist. Erre a felkérésre örömmel mondtam igent. A péntek délelőtti összejövetelek két fő részből állnak: először a helyi, tok pisin nyelvű katekézis alapján ismerkedünk Jézus Krisztus személyével, majd bibliamegosztás következik. Fontosnak tartom, hogy az itteni barátaink is megkedveljék a Szentírással való közösségi imádságot. Az összejövetelinket az irgalmasság rózsafüzérével zárjuk.

Itteni barátaink erős missziós lelkesedésről tesznek tanúságot. Vállalták, hogy minden szerdán hajnali háromkor felkelnek, és elimádkozzák otthonaikban az irgalmasság rózsafüzért. Ezzel szeretnék támogatni azt a tizenegy pápua új-guineai atyát és testvért, akik az amerikai és az afrikai kontinensen szolgálnak misszionáriusként.

Amikor átadtam a Magyarországról küldött missziós rózsafüzéreket, mindenkinek csillogott a szeme. Úgy gondolom, Isten ajándéka, hogy ezzel az egyszerű gesztussal össze tudtuk kapcsolni a magyar és a pápuai missziós barátokat. *Tenkyu tru!*

Pisztora Ferenc SVD
Kunjingini, Pápua Új-Guinea

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.” *(Freinademetz Szent József)*

Sokféle módon szentelhetjük életünket a missziónak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles életpélda a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi, misszionárius** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaiként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszol kérdéseidre: **Hurgoi Sándor** SVD **• Názáret Misszióház • 1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5. • e-mail: hivatas@verbita.hu**

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

(1223 Budapest /XXII. ker./, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.)

A budatéténi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban szeretettel várunk mindenkit, aki lelki felfrissülésre vágyik. A **www.szentarnold.hu** oldalon tájékoztatást adunk a lelkigyakorlatos ház különböző korosztályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek által szervezett lelkigyakorlatokról és evangelizációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szálláslehetőségekről.

A szeretet alapján ítéltetünk meg

Interjúkötet Ferenc pápával (2. rész)

Az év elején jelent meg az *Isten neve irgalmasság* című kötet, amely *Andrea Tornielli* újságíró, neves Vatikán-szakértő Ferenc pápával készített interjújából született. A beszélgetés témája az irgalmasság volt, készülve a rendkívüli szentévre. A szerző kilenc fejezetre osztotta a kötetet.

5. fejezet: Az egyház a bűnt ítéli el, nem a bűnöst

Azoknak, akik az egyházat túlságosan irgalmasnak tartják, Ferenc pápa azt feleli, hogy az egyház elítéli a bűnt, ugyanakkor kitárja karját a bűnös felé, aki elismeri bűnösségét, és Isten végtelen irgalmáról beszél neki. Isten gondos, figyelmes, szerető atya, aki kész befogadni bárkit, aki egy lépést tesz, vagy szeretne lépni felé. Nem létezik olyan emberi bűn, amely felülmúlhatná az irgalmát és korlátozhatná azt. Az egyház tehát nem azért van a világon, hogy elítéljen, hanem hogy lehetővé tegye a találkozást azzal az ösztönös szeretettel, amely Isten irgalmassága.

6. fejezet: Induljunk el Isten felé

Ferenc pápa óva int attól a magatartástól, hogy ne bízzunk a megbocsátás lehetőségében, és inkább nyalogassuk a múlt sebeit, megakadályozva ezzel a tényleges gyógyulást. Ezzel szemben van gyógyszer: elég egy lépést tenni Isten felé. Az életben nem az a fontos, hogy ne bukjunk el soha, hanem hogy mindig felálljunk. Ez tehát az egyház feladata: megéreztetni az emberekkel, hogy mindig megvan az újrakezdés lehetősége.

A homoszexuális emberekre vonatkozó kérdésre válaszolva a pápa kifejti, amit 2013-ban Rio de Janeiróból hazafelé jövet mondott: „ha valaki homoszexuális, keresi az Urat, és jóakaratú, akkor ki vagyok én, hogy elítéljem?" Csupán a katolikus egyház katekizmusát parafrazáltam – mondja a pápa –, ahol le van írva, hogy a homoszexuális embereket tapintattal kell kezelni, és nem szabad kirekeszteni.

Ami az igazság, a tanítás és az irgalmasság közti kapcsolatot illeti, Ferenc pápa úgy fogalmaz: én inkább azt szeretem mondani, hogy az irgalmasság igaz, hogy ez Isten első attribútuma. Aztán lehet teológiai fejtegetésekbe bocsátkozni tanításról és irgalmasságról, csak ne feledjük, hogy az irgalmasság a doktrína. Az írástudók logikájával szembe Jézus logikáját állítja a pápa. Ez a Szeretet-isten logikája, aki minden embert üdvözíteni akar, és nem áll meg, hogy íróasztalnál elemezze a helyzetet.

A keresztények ne váljanak hasonlóvá a bibliai írástudókhoz, ne legyenek képmutatók, ne hanyagolják el a szeretetet. Nem szabad, hogy a szabályok betartása legyen a cél mindenekfölött, mert akkor már nem tudunk rácsodálkozni az Istentől ajándékba kapott üdvösségre, és azt hisszük, hogy egyedül is képesek vagyunk mindenre. Ez áll a klerikalizmus alapjában, amely arra indítja a papokat, hogy elhiggyék: ők a doktrína urai, a hatalom birtokosai.

7. fejezet: Korrupció, rendszerré emelt bűn

Ferenc pápa úgy definiálja a korrupciót: rendszerré emelt bűn, amely átszövi a gondolkodást, életmóddá válik. A korrupt bűnt követ el, de nem bánja meg vétkét. Úgy tesz, mintha keresztény volna, és kettős életével megbotránkoztat. Opportunista egérutakon jár mások és saját méltósága árán. A pápa imára szólít a szentévben, hogy Isten törjön rést a korrupt emberek szívén, megadva nekik a szégyen kegyelmét.

8. fejezet: Az együttérzés legyőzi a közöny globalizációját

Isten végtelen szeretetében együtt érez velünk, és irgalmas hozzánk. Az együttérzés emberi, az irgalom isteni arculatot mutat inkább. Erre az együttérzésre van szükség ahhoz, hogy ma legyőzzük a közöny globalizációját.

9. fejezet: Az irgalmasság gyakorlása révén leszünk hiteles keresztények

Az interjúkötet végén a szentatya az irgalmasság testi-lelki cselekedeteiről szól, melyek a lelkiismeret-vizsgálat alapját alkotják, és segítenek megnyílni Isten irgalmassága előtt. Jézust kell szolgálnunk minden kitaszított emberben. A keresztények hitelessége forog ugyanis kockán e nélkül. Ahogy Keresztes Szent János mondta: az élet alkonyán a szeretet alapján ítéltetünk meg.

Forrás: radiovaticana.it; avvenire.it; vaticaninsider.it

A népek olvasztótégelyében

Az észak-amerikai tartományok

Az Amerikai Egyesült Államok az az ország, ahol talán a legváltozatosabb a társadalom etnikai, kulturális és vallási összetétele a világon. E sokszínűség az évszázados, nagyarányú és globális bevándorlás eredménye.

Az USA vallási képe egy hatalmas spirituális szupermarkethez hasonló, ahol különböző hitrendszerek versenyeznek a hívekért. A felnőtt lakosság huszonnyolc százaléka hagyta el a hitét egy másik vallás kedvéért, vagy mert nem akar semmilyen valláshoz tartozni. E téren a katolikus egyház könyvelheti el a legnagyobb veszteségeket. Ugyanakkor a katolikus népességen belül eltolódás tapasztalható az afro-amerikai és ázsiai hívők javára, ami lehetővé teszi a multikulturális közösségek újjáéledését.

A verbita plébániák egyre sokszínűbbek lettek Észak-Amerika számos területén. A feladatot az jelenti, hogy a közösségek valóban multikulturálisak legyenek, azaz átlépve az etnikai korlátokat, valódi plébániai közösséggé kovácsolódjanak. A rend hagyományosan afro-amerikai közösségekben dolgozik, így kitűnő lehetőségei vannak a vallásközi párbeszéd folytatására is.

A verbita rendnek Észak-Amerikában három tartománya van: Chicagói Tartomány (Kanadával, Jamaicával és a Karib-szigetekkel), Déli Tartomány (az USA néhány déli állama), Nyugati Tartomány (Kalifornia nagy része).

A három tartományban a szolgálat arculatát az ottani népesség összetétele határozza meg. Miközben mindhárom

észak-amerikai tartományban kiemelt feladat – a plébániákhoz tartozó hívek pasztorális ellátásán túlmenően – a szegények, kirekesztettek, hátrányos helyzetűek segítése, minden tartomány speciális kihívásoknak is eleget tesz. A verbiták párbeszédet folytatnak az istenkeresőkkel, a más vallásúakkal, és a többi felekezettel együttműködve keresik a megoldást a szociális problémákra. E szempontból kritikus a helyzet a karibi térségben.

Minden tartományban, minden plébánián nagy hangsúlyt kap a bibliaapostolkodás. A kommunikációra a közösségi média kiterjedt használata jellemző, még a hivatásgondozás is e csatornákat használja. A Chicagói Tartományban említést érdemel a Technyben működő formációs központ: itt a rendtársak képzést kapnak olyan aktuális témákban, mint a gyermekvédelem vagy a tiszta szerelem, emellett több mint tizenöt országból érkeznek ide verbiták továbbképzésre.

A Déli Tartományban a szerzetesek meghívása elsősorban arra szól, hogy a szegényekért és a perifériára szorultakért dolgozzanak, különösen az afro-amerikai, a spanyol ajkú és a vietnámi közösségekben. A plébániákon foglalkoznak a családokkal, az istenkeresőkkel és mindazokkal, akiknek beilleszkedési problémái vannak új hazájukban. Fontos feladat a kisebbségek jogainak és méltóságának védelme.

A Nyugati Tartományban etnikai sokszínűségben kell tanúságot tenni Isten Igéjéről, és különböző pasztorális területeken kell helyt állni: iskola, kórház, börtönlelkészi szolgálat, lelkigyakorlatok vezetése, egyházmegyei hivatali szolgálatok, igehirdetés tömegkommunikációs eszközökön keresztül. Mint nemzetközi szerzetesközösség a verbiták az egységről tesznek tanúságot.

A népek olvasztótégelyének mondott Észak-Amerikában a megszámlálhatatlanul sokféle feladatot nagy létszámú szerzetesi közösség látja el. A Chicagói Tartományban huszonkilenc országból 246, a Déli Tartományban tizenhárom országból hatvannégy, a Nyugati Tartományban tizenhat országból hetvenkét rendtag teljesít szolgálatot.

Hajós Katalin

JPIC – magyarországi verbita cigánypasztoráció

A magyar verbita rendtartomány JPIC irodája a számos missziós tevékenység közül a cigánypasztorációval, a társadalom peremén élő szegények támogatásával és karitatív feladatokkal foglalkozik.

A JPIC iroda 2016-tól önálló jogi személyként működik. Így a kedves hívek közvetlenül is tudják támogatni adományaikkal a verbita cigánypasztorációt. ERSTE Bank: **11600006-00000000-76412303**

A verbita rend JPIC irodája elérhetőségei: *P. Chavvakula Lourduraju SVD* • 3577 Köröm, Kossuth Lajos utca 35. • tel.: 06-46/355-488 • mobil: 06-30/338-3699 • e-mail: jpichungary@yahoo.com

Találkoztam önmagammal

Önkéntesként Indonéziában

Tavaly augusztusban indultam el Magyarországról az MaZ (Missionare auf Zeit) program keretében Indonéziába. Akkor még nem tudtam, mi vár rám. Semmit. Most azt mondhatom, minden nap egy csoda volt. Csoda volt megismerni egy új kultúrát, országot, beszélgetni új emberekkel, érezni az új ízeket, illatokat, látni a szegénységben a boldogságot. És csoda volt találkozni önmagammal.

Az elmúlt évemet a legjobban a programom logója segítségével tudom értékelni, feleleveníteni.

A logó alapja a földgömb, ami azt jelképezi, hogy a program az egész világra szól. A földgömb négy részre, a négy égtájra van osztva, melyek kereszt formában érnek össze. A kereszt azonban még többet is összeköt.

Egy levelet, egy hidat, egy szárnyat és egy kezet. A levél a növekedést, az életet, a reményt jelképezi. Számomra ez az év növekedés volt a hitben, a más emberekkel való kapcsolatomban. Ezután, ha azt a szót hallom, élet, azok a lányok fognak eszembe jutni, akik a nevelőotthonban élnek, ahol dolgoztam. Európában viszonylag gondtalanul élünk. Ott azonban minden nap harc. Hála Istennek az otthonban nem éheznek a gyerekek, de azt nem is kell mondanom, hogy aki erőszak áldozata lett, mint ők, azoknak örökre megváltozik az élete. Olyan terhet kaptak ezek a lányok, melyet egész életükben hordozniuk kell. Ugyanakkor csodálatos volt látni, hogy minden kislánynál óriási remény van arra, hogy miután kikerül az otthonból, új, normális életet kezdhet.

A híd az összekapcsolódást, a találkozást szimbolizálja. „Hidakat építeni" – ez nagyon sokszor csengett a fülemben. Hidakat építeni saját magam, európai kultúrám és a számomra idegen kultúra és emberek között. Minden híd építésekor a legfontosabb elem az erős talapzat. Az én hidamnak az új nyelv, az indonéz volt az alapja. Amikor megérkeztem az országba, egy szót sem tudtam indonézül. Utólag azonban még örülök is, hogy így alakult, mivel sok ember arcára ezzel is mosolyt tudtam csalni: a nonverbális kommunikációmmal, a rosszul kifejtett vagy egyszerűen érthetetlen mondataimmal.

A szárny a békére, a barátságra és az új perspektívákra utal. Ha azt írom, hogy tavaly minden harmadik órában két lányt erőszakoltak meg Indonéziában, az olvasónak nem a béke és a barátság jut az eszébe. Azonban a sok tragédia és zűrzavar mellett mégis nyugodt, békés, barátságos légkör uralkodik. Kívülállóként fantasztikus volt látni, hogy két idegen indonéz milyen gyorsan kezd beszélgetésbe, közös teaivásba. Indonéziában nem az internet és az okostelefonok határozzák meg a kommunikációt, ami az én látószögemet is kitágította.

A kéz az aktivitást, a segítséget és az elkötelezettséget szimbolizálja. Ezt az otthonban végzett konkrét munkámmal valósítottam meg. Amit az intézmény vezetője, *Eustochia Monika Nata* nővér felépített az elmúlt tizennyolc évben, egészen egyedi. Több száz, már közel ezer áldozaton segített, akik az emberkereskedelem vagy az erőszak áldozatai lettek. Tiszteletre méltó, hogy Mama Esto, ahogy mindenki nevezi, hetvenhárom évesen milyen aktivitással, szeretettel és önzetlen odaadással segít a lányokon.

Egy csodálatos év van a hátam mögött. Nincsenek szavak!

Befejezésül hálámat, szeretetemet, és köszönetemet szeretném kifejezni. Elsősorban a szüleimnek, testvéreimnek, barátaimnak, akik végig mellettem voltak, támogattak, biztattak. ***Külön köszönetemet szeretném kifejezni a magyar verbita rendtartománynak, amelynek segítségével megvalósult a nevelőotthont támogató „1€ – 1 álom" adománygyűjtő akció, amelyet nemrég lezártunk. Egy év alatt közel 438.500 Ft gyűlt össze. A gyerekek nevében is köszönöm minden támogatónak, hogy anyagi segítséget is nyújtottak.***

Neugebauer Viktor

m|a|z
missionarln auf zeit

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

JÚNIUS-AUGUSZTUS
• NYÁRI SZÜNET

KÖVETKEZŐ ALKALOM: SZEPTEMBER 25.

• 17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség) • 18.00 – szentmise • 19.00 – előadás • 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Elindult a Missziós Titkárság önálló honlapja
www.missziostitkarsag.hu
Részletes információkat olvashatnak missziós tevékenységeinkről, kiadványainkról, az aktuális és a már lezárult adománygyűjtésekről.

„Hívta, akiket ő akart”

MaZ program ismét Magyarországon

Február 26. és 28. között képzési hétvégét rendeztünk olyan fiatalok számára, akiket érdekel a külföldi missziós önkéntes munka. A képzést *Hemma Jaschke* ssps nővér, az osztrák MaZ (Missionare auf Zeit) vezetője, és *Magdalena Eichingerz* ssps nővér tartotta, aki szintén Ausztriából érkezett. Velünk volt még két tapasztalt magyar missziós önkéntes is, *Szádeczky-Kardoss Géza*, aki bolíviai tapasztalatairól mesélt, és *Való Adrienn*, aki Ecuadorban szolgált az MaZ keretében.

Magdalena nővér elmondta, hogy az MaZ program főként Németországban és Ausztriában működik, de kezdettől fogva nagy az érdeklődés hazánkból is. 2006-ban már volt itt ilyen képzési hétvége, akkor Ghánába, Indiába és Bolíviába indultak magyar fiatalok. Most újra van remény, hogy az MaZ program folytatódik Magyarországon.

A találkozó a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban volt, ahol a fiatalok nemcsak a missziós önkéntes munkát ismerhették meg, hanem beleszippanthattak az Arnold család légkörébe is. „Nem tudom, hogy ez a falakból árad vagy az ételben van elrejtve, de eddig az Arnold család bármelyik házába látogattam, La Paztól Steylen át Budapestig, mindenhol otthon éreztem magam” – mondta Géza.

Rendünk az MaZ program keretein belül egyéves missziós tapasztalat lehetőségét ajánlja a fiataloknak. Ez az információs hétvége az első lépés a felkészülési folyamatban. A találkozó résztvevői nem csupán az önkéntes munka lelki és gyakorlati részleteit ismerhették meg, hanem remek lehetőségük nyílt mélyebben magukba tekinteni, hogy megértsék saját indíttatásukat is.

Imádkozzunk missziós hivatásokért, hogy Isten a magyar fiatalok közül is hívja magához, és küldje misszióba azokat, „akiket ő akart” (Mk 3,13).

Klewek Anna ssps

Isten arra hívott meg minket, hogy az ő szeretetének szolgálói legyünk.

SZENTLÉLEK SZOLGÁLÓI MISSZIÓS NŐVÉREK

Több mint háromezer nővérünk tevékenykedik a világ negyvenhét országában. Nemzetközi közösségekben élünk, sokféle munkakörben dolgozunk, és minden munkánkkal az egyház missziós küldetését szolgáljuk.

Címünk:
Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek
• 1223 Budapest, Völgy u. 9.
• e-mail: budapest.ssps@gmail.com

A szeretete nagyobb volt

Maghalt Veronika Racková nővér

Elhunyt *Veronika Terezia Racková* missziós nővér, miután lelőtték Dél-Szudánban. Május 16-án éjszaka hazafelé tartott egy mentőautóban a yei kórházból, ahová egy várandós asszonyt vitt el, amikor az állam által fenntartott hadsereg katonái megtámadták. Veronika nővért először a yei, majd a nairobi kórházba szállították, de az orvosok már nem tudták megmenteni. Május 20-án, Boldog Jozefa emléknapján hunyt el. A három gyanúsított katonát letartóztatták.

Veronika nővér 1958-ban született Bánkesziben (Bánov, Szlovákia). 1994-ben tette le az örök fogadalmat a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek kongregációban. A szlovák rendtartomány elöljárója volt 2004-től 2010-ig, és nagy szerepe volt abban, hogy a missziós nővérek hazánkba jöttek. A 2011-ben függetlenné vált Dél-Szudánban a yei St. Bakhita Health Center orvosaként és igazgatójaként dolgozott.

Tudta, milyen veszélyekkel járhat a misszió egy olyan országban, amelyben véget nem érő konfliktusok zajlanak – fogalmazott *Heinz Kulüke*, az Isteni Ige Társasága általános elöljárója –, de az emberek és az Úr örömhírének hirdetése iránt érzett szeretete nagyobb volt minden félelemnél.

forrás: svdcuria.org

Nyitottan Isten meglepetéseire

Imaközösségek nagyböjti lelkigyakorlata

Az irgalmasság szentéve és a verbita centenárium miatt különösen fontos volt számunkra a missziós imaközösségek idei találkozója és nagyböjti lelkigyakorlata. A lelki napok vezetője *Magung Fransis* atya, segítőtársa *Szabó Alex* testvér volt. Az ország különböző helyein működő közösségekből több mint harmincan jöttünk össze.

A péntek estétől vasárnap ebéd utánig tartó „minőségi időbe" sietség nélkül belefértek a szentmisék, a missziós keresztút és rózsafüzér, az elmélkedések és a csoportos beszélgetések, a Szentírás közös olvasásának gyakorlása, valamint a szentségimádás gyógyító csöndje is.

Minden egy célra irányult: a Jézussal való kapcsolatunk személyesebbé, bensőségesebbé tételére. Ez formál át bennünket egyénileg és közösségileg is.

Rádöbbentünk, hogy miután egyre nő a távolság, amely elválasztja az embereket, a szegényeket és a gazdagokat, „jó lesz, ha sietünk" bűnbánó, megbocsátó, adni akaró és nem birtokolni vágyó emberekké formálódni. Manapság nem ez a divat, de csak ez teszi példává életünket, vonzóvá egyházunkat.

A hétvégén gondolkodtunk arról, a századokkal ezelőtti népvándorlás idején miként menekült meg Európa, miért volt erős akkor, és miért gyenge ma. Elmélkedtünk a keresztény lelki fejlődés akadályairól, és arról, mire érdemes odafigyelni az akadályok leküzdéséhez. Ismerkedtünk Ferenc pápa *Az irgalmasság arca* kezdetű bullájával.

A húsvétra vezető nagyböjti megújulásunkat nagyban segítették az elmélkedések alatt vetített képek. Néhány maradandóan is belénk vésődött, például *Rembrandt* festménye, *A tékozló fiú hazatérése*. Ez a kép is azt tanítja, Istenünk irgalmassága nem szünteti meg igazságosságát, hanem „az igazságosságot egy magasabb szintre emeli".

Közösségeink életének bemutatására vasárnap délelőtt került sor. Az egymás tapasztalataiból tanuló, egymást

segítő közösségek alkotta „imaháló" erőforrás számunkra; természetesen a találkozón jelen lenni nem tudó társaink számára is.

Öröm volt látni a misszióba készülő fiatal önkénteseket és a Kongóból, Indonéziából, Brazíliából, illetve a Délvidékről jött kispapokat. Nem felejtjük Fransis atya buzdítását: az év folyamán legyünk nyitottak Isten meglepetéseire, és higgyük: amit emberileg lehetetlennek gondolunk, az az irgalmas Istennek lehetséges. Tőle tanulva legyünk mi is irgalmasok!

Hálás szívvel köszönjük Fransis atyának és Alex testvérnek mindazt, amit értünk tettek és tesznek.

Ruszwurm Zsuzsanna

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zarándokútján." (II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain.

Új bankszámlaszám:

10700024-69018251-51100005 (CIB)

A felvétel a miseszövetségbe egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik személyenként, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Kérjük a kedves Testvéreket, ha megoldható, banki átutalással küldjék el a felvételi hozzájárulást. A közlemény rovatban kérjük feltüntetni a befizető postai elérhetőségét és a befizetett személy vagy személyek neveit. A bankváltásból kifolyólag felgyorsult átutalások miatt kérjük, hogy az adatokat ugyanakkor az elektronikus jelentkezési lapon (www.verbita.hu/miseszovetseg) keresztül vagy elsőbbségi levélben, postai úton is szíveskedjenek eljuttatni a Missziós Titkársághoz. Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk.

Postacím: Missziós Titkárság • Magung Fransis SVD
9730 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196

Mese egy kicsi kézről

Volt egyszer egy kicsi kéz. Egyik reggel úgy döntött, hogy valami hasznos dolgot fog tenni. Segíteni fog másoknak, másokon. Már épp indulni készült, amikor a kicsi láb így szólt hozzá:

– Ne menj egyedül, várj, én majd elviszlek!

– Rám is szükségetek lesz, ha beszélni kell – mondta a száj, és ő is menni akart.

– De hogy fogjátok meglátni a szenvedőket, ha én itthon maradok? – kérdezte a szem, és ő is csatlakozott a többiekhez.

A kicsi szív nagyot dobbant. Mivel ő volt a legérzékenyebb mindközül, el is szomorodott, hogy őt nem is hívják. Meghallotta a fül a kicsi szív sóhaját, s ezt mondta:

– Én hallom a sóhajokat, és azt is, ha valaki sír. Én is veletek megyek. De a kicsi szív nélkül nem mehetünk sehova. Ő az, aki együtt tud érezni a szenvedővel.

– Menjünk együtt! – jelentette ki örömmel a kicsi kéz. Milyen jó, hogy nem kell egyedül menjek, gondolta magában, és boldogan útnak indultak. A szem már az első utcasarkon észrevett egy koldust. Szólt a lábnak, hogy álljon meg. A szív megremegett, mikor látta a didergő koldust.

– Nincs pénzünk – ijedt meg a kéz. – Nincs, mit adjunk neki.

– Bújjunk oda hozzá jó szorosan és melegítsük meg! – javasolta a szív nagy örömmel.

Így is tettek. Megmelegítették a koldusnak nemcsak a testét, hanem a lelkét is a szeretetükkel. A koldus hálálkodott. A fül elmondta a többieknek a koldus szavait. Nemsokára továbbmentek. Az utca túloldalán a szem megpillantott egy öreg nénit, aki meggörnyedt a sok csomag alatt. A láb odafutott, a kéz pedig átvette a teher felét. A nénike mosolygott, a kicsi szív erre nagyot dobbant. Hazakísérték. A nénike nagyon hálás volt.

Épp indultak haza, amikor a kihalt utcán, a járda szélén ülve a szem egy gyermeket pillantott meg.

– Odamegyek – mondta a láb.

– Sír! – mondta a fül.

– Miért sírsz? – kérdezte a száj.

– Már nincs senkim! – zokogta a gyermek. A szív nagyon szenvedett.

– Elkéstünk! – kiáltott a kéz.

Odakuporodtak a gyermek mellé. Nem tudtak adni semmit neki. De a kicsi szív nagyon szeretett. A kicsi szem könnyezett. A kicsi fül és a láb csendben ültek. A kicsi száj hallgatott. A kicsi kéz megölelte a gyermeket. És együtt ültek az utca kövén!

Kiss Adina

Kedves Gyerekek!

A tavaszi *Világpostában* már olvashattatok arról, hogy tavaly decemberben elkezdődött az irgalmasság éve, ami felhívja a figyelmünket arra, hogy legyünk mi is irgalmasok, mint az Isten. Sokféle módon tehetjük ezt meg. Az előző számban az irgalmasság testi cselekedeteit gyűjtöttük össze. Ha összepárosítod a mondatrészeket a színek szerint, megtudod, mik az irgalmasság lelki cselekedetei.

Az irgalmasság lelki cselekedetei:

1. A bűnösöket ..... imádkozni
2. A tudatlanokat ..... vigasztalni
3. A kételkedőknek ..... jó tanácsot adni
4. A szomorúakat ..... meginteni
5. A bántalmakat ..... tanítani
6. Az ellenünk vétkezőknek ..... megbocsátani
7. Az élőkért és holtakért ..... békével tűrni

Őri István

Ifjúsági Ház

Cím: 9730 Kőszeg, Park u. 1.

Szeretettel várunk:
- ifjúsági közösségeket
- cserkész-csapatokat
- hittanosokat
- ministránsokat
- ministránsokat

Kapcsolat:
Tóthné Borsos Éva
Mobil: 06–20/490–0670
e–mail: *borrsos@gmail.com*

www.szentimre.verbita.hu

EGY KARÁCSONY – KÖZÖSSÉGBEN

Kedves Barátaink!

Az Isteni Ige Társasága missziós küldetése minden korosztálynak és minden életállapotú embernek szól, hogy mindenki közelebb kerülhessen Jézushoz. Budatétényi szerzetesi közösségünkben felmerült az ötlet, hogy december 24. és 26. között közös karácsonyozást szervezzünk azoknak az embereknek, akik egyedül, magányosan töltik a szentestét és az egész ünnepet. Szeretnénk felmérni, van-e igény egy ilyen programra, ezért egyelőre nem jelentkezést, csak visszajelzést kérünk azoktól, akik szívesen részt vennének a közös karácsonyozásban.

A következő programokat tervezzük: szentmise, közös imák, filmnézés, komoly beszélgetések és vidám időtöltés. A programok fakultatívak, így ha valakinek elég az, hogy a szentmisén és az étkezésnél találkozik a többiekkel, akkor is jöhet hozzánk. A szállást két- és egyágyas, fürdőszobás szobákban tudjuk biztosítani.

Ha úgy érzed, szívesen részt vennél a programon, várjuk visszajelzésedet. Ha ismersz olyan embert, aki magányosan tölti az ünnepet, légy szíves, értesítsd őt erről a lehetőségről. Azok visszajelzését is köszönettel fogadjuk, akik önkéntesként segítenének egy kicsit a program lebonyolításában. **A visszajelzéseket, hozzászólásokat július végéig várjuk.**

Az Isteni Ige szeretetében: *Wolowicz Ádám* SVD és a budatétényi verbiták
Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház • TEL.: 06-30/749-1379 • E-MAIL: szentarnold@verbita.hu
LEVÉL: Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Tavaszi lapszámunk rejtvényének megfejtése Ferenc pápa két mondata az irgalmasság évéhez kapcsolódva. „Az irgalmasság Isten szíve.” „Isten irgalmassága mindig felülmúl minden bűnt.” Nyertesek: *Szilvássy Tünde Mária* – Kalocsa; *Muhi Gáborné* – Újszász; *Marton Imre* – Kőszeg. Gratulálunk! Aktuális rejtvényünk megfejtése négy részlet Aranyszavú Szent Péter püspök Krisztus követésének megéléséről szóló beszédéből: „Ezek a szegek nem a fájdalmat verték belém, hanem az *(a megfejtés első része)*. Ezek a sebeim nem fájdalmas jajgatást hoznak ki belőlem, hanem inkább *(a megfejtés második része)*. Nem azért van kifeszítve a testem, hogy súlyosabb legyen a szenvedésem, hanem hogy titeket *(a megfejtés harmadik része)*. Vérem hullása nem veszteség számomra, hanem *(a megfejtés negyedik része)*.” **Beküldési határidő: július 31.**